

Quedar bé no costa tant

VISCA EL SISTEMA

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRIPTOR

Aquesta setmana Maria Antònia Munar, exprincesa de Mallorca, ha demanat disculpes per haver dit fa uns dies que els culpables de delictes econòmics no haurien d'anar a presó. "Els temes de diners s'arreglen amb diners", va afirmar en aquella ocasió, amb una frase digna de l'escut de la família Rockefeller. Després va dir que havien estat unes declaracions "desafortunades", i que, per descomptat, s'havien tret de context, un formulisme que, per si mateix, ja està descontextualitzat i amortitzat a bastament. I va demanar perdó per si algú s'havia ofès, tot i que la petició va sonar tan sincera com el monarca Joan Carles excusant-se amb els elefants de Botswana.

Les paraules de Munar contrasten amb les d'un altre delinqüent mallorquí, anònim i marginal, que aquesta setmana també ha sortit als diaris. Es tracta d'un individu que va calar foc a una caseta abandonada en un polígon als afores de la ciutat d'Inca, amb la finalitat d'espantar, i tal vegada rostir una mica, els dos okupes que l'habitaven. El personatge en qüestió va entaforar un matalàs d'espuma a l'única porta d'accés a la caseta, hi va pegar foc i, quan va comprovar que matalàs i porta cremaven com una teia, va esperar que els okupes obrissin una finestra per amenaçar-los amb un pal de golf. Esparverats, als okupes no els va quedar altre remei que demanar a través del mòbil la presència de la policia, que habitualment –paradoxes de la vida– defugen amb contumàcia. Al judici, l'incendiari va reconèixer els fets, i va explicar que ho havia fet perquè "ell havia trobat primer" la caseta i que els okupes l'hi havien pispada: i és que dins la marginació també hi ha classes. I va afegir una declaració sensacional: "Preferesc complir dos anys i mig de presó i així no quedar malament amb ningú". L'home pot tenir males putes, però també posseeix un sentit del civisme i de la decència dignes d'encomi.

Una altra cosa són els delinqüents maldrestes, com uns altres sobre els quals també informava aquests dies *Última Hora*. Es tracta de dos subjectes que van entrar a robar en una casa del bonic municipi d'Alaró, amb els rostres coberts per sengles passamuntanyes que només els deixaven la part de la boca i del mentó al descobert. Greu error, perquè l'amo de la casa, veí dels improvisats atracadors, en va reconèixer un gràcies a les dents que li ha donat la mare naturalesa, inusualment grosses: un autèntic joc de pales que va resultar tan inconfusible com delator.

El frustrat lladre de les dentarres, a banda de ser mereixedor d'un paper destacat a la propera seqüela de *Dos ximples molt ximples*, també ens fa pensar en aquesta mena de pocavergonyes d'alt estandíng que roben a la ciutadania a la cara i després volen fer veure que no han estat ells: es diguin Munar, Matas, Camps, Millet, Rato o siguin directius de la CAM. Que entenguin d'una vegada que ara ja hem après a reconèixer-los per les seves dentotes, i que passin alguna temporada entre reixes, per veure de no quedar malament amb ningú.

Esquerdant la impunitat del comerç d'armes

L'atzar ha volgut que en el mateix moment que els països del món participaven a Londres en la inauguració dels Jocs Olímpics –la celebració de la *pax olímpica*–, a Nova York, a la seu de les Nacions Unides, no es posaven d'acord per adoptar un tractat que regulés el comerç d'armes.

Les llargues sessions de negociació (en les plenàries però també en converses informals) van fer pensar que hi podia haver un text de consens. Un document que quedava lluny de les ambicions de la societat civil i dels estats favorables (la Unió Europea, bona part d'Àfrica i d'Amèrica del Sud i Central, amb esment especial per als més actius: Nova Zelanda, Mèxic i Noruega). Un text que, per exemple, reduïa l'abast de les armes a cobrir pel tractat i deixava en una situació de menor control les municions, un aspecte essencial: de què serveix regular les armes si no reglem les municions que les alimenten? O que no era tan explícit com caldria amb els criteris a tenir en compte (vulneració drets humans, manca de desenvolupament, existència de violència de gènere, etc.) a l'hora de permetre o rebutjar una transferència d'armes. O que dificultava una entrada en vigor ràpida del tractat perquè exigia, abans, 65 ratificacions. Però, malgrat aquestes concessions, els estats refractaris (la Xina, Rússia i els Estats Units –amb un Obama patint perquè la pressió del lobi de les armes li pogués complicar la reelecció–) han acabat avortar el procés. També altres països han posat bastons a les rodes a la marxa de les negociacions: Egipte, l'Iran, Cuba, Veneçuela, Corea del Nord, Algèria, etc.

No cal fer esment del grau de cinisme d'alguns diplomàtics per dir (després de quatre reunions preparatòries i d'una conferència diplo-

JORDI ARMADANS

DIRECTOR FUNDACIÓ PER LA PAU

màtica d'un mes, a banda de tota mena de contactes informals durant dos anys i mig) que havia faltat temps per trobar un consens... però sí que cal ser contundents amb la manca de responsabilitat de certs governs i líders polítics. No els podem demanar que siguin virtuoses i que excel·leixen en la seva presa de decisions però sí exigir que donin solucions als problemes. I tenim un problema seriós –el descontrol de les armes– que comporta unes tràgiques conseqüències –la mort de més de 500.000 persones cada any–, davant d'això, en lloc d'abordar-lo han preferit mantenir la situació actual.

Vam marxar cap a Nova York amb un suport significatiu de la societat catalana: l'adhesió de milers de ciutadanes i ciutadans i el suport de desenes de personalitats de l'àmbit de la cultura i la comunicació. I, més enllà de la Fundació per la Pau, Intermón Oxfam i Amnistia Internacional, les tres ONG promotores de la campanya a Catalunya, moltes altres entitats s'hi van sumar. Tam-

Finalment no hi ha hagut consens per fer un tractat de comerç de les armes, però el lobi pateix perquè té la sensació que s'acaba el temps de la impunitat

DE FIT A FIT

JORDI DURÓ

bé s'hi ha implicat l'ICIP fent anàlisi de la marxa de les negociacions. I, finalment, vam comptar amb el suport de diversos ajuntaments, entre els quals el de Barcelona, i del Parlament de Catalunya. Davant de tot aquest suport, cal fer algun retorn: ha estat un fracàs? Ha servit d'alguna cosa?

És inevitable sentir una decepció puntual, però no en absolut pensar que això està perdut. Cap lluita que ha permès avançar en graus de dignitat i justícia a la humanitat s'ha fet de cop, així, fàcilment. Per aconseguir-ho han fet falta molts intents, superar moltes frustracions i doblegar molts interessos.

Fa dues dècades, quan s'iniciaven els primers precedents de la campanya *Armes sota control*, ens hauria semblat un somni que tots els estats del món acceptessin negociar un tractat. Ara ha passat, i quasi hem estat a punt d'aconseguir-lo. Durant tot aquest temps de campanya molta gent del carrer, però també responsables polítics i periodistes, ha descobert la gran barbaritat que suposa que el comerç d'armes estigui fora de control, mentre que molts altres productes innocus estan fortament regulats. Aquest guany en presa de consciència col·lectiva és un actiu que no perdrem, que cada cop anirà a més. I farà que els estats se sentin cada cop més avergonyits de no fer-hi res i més pressionats a fer-hi alguna cosa.

El millor indicador que hi ha per adonar-nos de la tendència imparable a posar ordre en el descontrol de les armes és veure el lobi de les armes empipat per una iniciativa civil i diplomàtica. O veure els esforços titànics d'alguns diplomàtics per intentar que no s'aprovés res. Vaja, patint per la sensació que se'ls acaba el temps d'impunitat. Diguem-ho clar: estan a la defensiva. I el pas del temps, si no defallim i treballem bé, farà la resta.

Espolsar responsabilitats.